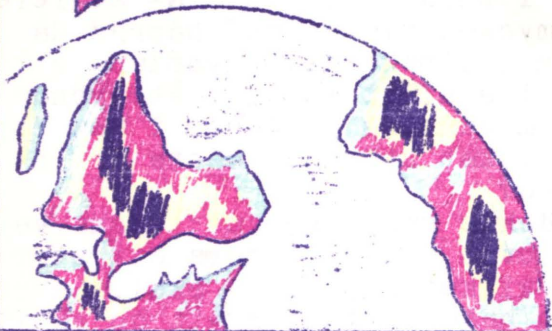

Tellus*

M. I. S.

JULNUMMER.

D E C.

1 9 6 2

God
Helg.

De Föresvunna Ryska Astronauterna av Frank Edwards.

Världen blev fullt förståeligt chockerad när Sovjets premiärminister Nikita Khrushchev argt slog sin sko i bordet vid en FN-konferens. Världen var lika mycket slagen med häpnad då han plötsligt flög tillbaka till Ryssland ett par dagar senare, i stället för att återvända med ett fartyg, som väntade på honom i New Yorks hamn. Någonting mycket störande måste ha inträffat - men vad?

Bit för bit läckte sanningen ut: ryska vetenskapsmän hade lovat att arrangera ett storlaget rymdskott, vilket Khrushchev skulle annonsera för FN. Det hade beslutats att de skulle slunga ut den första människan i rymden - och den utvalde var den berömda jetpiloten och fallskärmshopparen Piotr Dolgov, vars senaste bravadd var ett nytt höjdreord med fallskärm, satt den 3 Juni 1960. Premiärminister Khrushchev arrangerade ett möte med Dolgov där han gratulerade honom för sine resultat och personligen utnämde Dolgov till den första mannen i rymden. Uppskjutningen var fastställd till den 11/10 1960. Om uppskjutningen lyckades (och Khrushchev hade blivit försäkrad om att den skulle lyckas) skulle Nikita Khrushchev ta till orde vid FN:s generalförsamling den 13/10. Vid denna tidpunkt skulle Dolgov telegrefera lyckönskningar till medlemmarna av FN, samt nyheten om Sovjets triumf i rymden. Det skulle ha blivit Khrushchevs största stund. I stället blev det en stund av misräkning, dåligt humör och skodunkning.

Vad som hände kan pusslas ihop från bevis som samlats in av värnings- och spårningsstationer med vilka vi har vänskapliga förbindelser. Här är storyn:

Efter sitt möte med Khrushchev skyndade Dolgov till uppskjutningsbasen vid Kapusten, i närheten av Svarta Havet. På grund av att rymdskottet hade blivit ganska brådstörtat beslutet, fanns

det ringa tid för träning. Det politiska nödläget ansågs mera viktigt än de vetenskapliga testningarna.

Den 11/10-1960 var Khrushchev vid FN. Han var på sällsynt gott humör och hade även hållit små anföranden från balkongen till Sovjetambassaden, där han bodde. Triumfens timme var nära, timmen då Ryssland skulle visa världen hur man erövrar rymden - och den stund då Khrushchev själv skulle introducera den första rymdmannen för det församlade FN.

Spårningsstationer i Turkiet, Japan, Sverige och England uppfångade den 11 Okt. radiosignaler från uppskjutningen av en väldig satellit som gick in i en bana runt Jorden. Man uppfattade några mumlande ord och efter 28 minuter var allt tyst. Dolgov var borta.

Han var varken den förste eller den siste som skulle mista livet i de ryska raketexperimenten.

Dolgov dog den 11 Okt. 1960. Den 28 Nov. samma år omkom en annan, ännu oidentifierad, Sovjetastronaut medan han förtvivlat signalerade efter en hjälp som aldrig kunde nå honom. Upp-tegningen av hans tragiska färd, bandades av en avlyssningsstation i Turin, Italien som fick in signalerna på frekvensen 20,006 mc kl. 13:43,- 14:05, och åter för siste gången kl. 15:00 em. I morsekod sände den dömda astronauten denna signal efter hjälp: "Jorden - S O S / S O S - Jorden - S O S - S O S..." Vem han än var, så sände han sin nödsignal om och om igen

tills den blev så svag att den försvann in i evighetens tystnad.

Före Dolgovs ödesdigra färd miste en annan känd Sovjetpilot sitt liv i samma vågspel. Hans öde har, liksom de övriga ryska rymdregedierne, blivit en välbevarad hemlighet. Hans namn var Terentiy Shibirin och med en smula tur kunde han ha varit den förste människan att göra en rymdfärd - i stället för att vara den förste att dö där ute.

Shibirin blev utvald att företaga en rymdfärd i en Lunik - II kapsel i Febr. 1959. Som vi minns, hade ryssarna sänt upp djur i rymden och hämtat ner dem med fallskärm över ryskt territorium före Febr.-59. Fakta pekade på att det skulle vara möjligt för en människa att överleva samma färd genom att använda samma utrustning och teknik. Shibirin blev sänd iväg från raketbasen Kapusten i Febr. - 1960. Han rapporterade genom radio i flera minuter och detta bandades i Uppsala och Bochum, så väl som på Hawaii. Plötsligt upphörde signalerna, kanske för att kapseln störtade in i jordatmosfären och brändes upp som en meteorsten.

Efter de tragiska försök som kostade Dolgov och den okände piloten livet, inskränkte Sovjet sina försök till några rutintestningar av utrustningarna.

Nästa ryska rymdskott upptäcktes först av Turin - stationen den 2/2-61, kl. 21:55. Bröderna Cordiglia, som sköter stationen, slog genast larm till övriga forskarstationer. Åtta minuter senare bekräftade Jodrell Bank närvaron av en rakethylse och en kapsel i rymden. Flera radiostationer upptäckte radiovågorna, som utgick från kapseln. Sändningen skedde på 2 frekvenser en gav positionen och med 30 sek. intervall. Den andra sände endast fragment av ord.

Nitton minuter efter den beräknade uppskjutningen upphörde orden helt och de enda hörbara ljuden var den besvärade andhämtningen hos piloten. Hjärtslagen blev snabbare och snabbare. Både andhämtningen och hjärtslagen ökade i ljud-

-styrka tills både plötsligt upphörde. Detta skedde kl. 22:33 omkrind 38 minuter efter starten.

Bandupptagningen från Turin framlades för en berömd hjärtspecialist, professor A. G. Dogliotti, för analys och han kunde följa hjärtslagen tydligt ända till det ögonblick då kollapsen inträffade. Hans icke officiella slutsats var, att astronauten dog av skador orsakade vid starten. Moskva omnämnde naturligtvis aldrig uppskjutningen eller förlusten av astronauten.

De ryska uppskjutningarna av både Gagarin och Titov och deras lyckade landningar markerade de första lyckade försöken med människor i rymden. Båda var så dramatiska vetenskapliga triumfer, att de överskuggade misslyckandena. Gagarin gick till väders den 12 April 1961. I överensstämmelse med Sovjets taktik, skedde det i hemlighet. Spårningsstationer utanför Sovjet fångade upp signalerna efter honom och följde honom omedelbart. Turin, Jodrell bank, Bochum och Mendon, Frankrike följde samtliga färden. Ryska start och landningstider stämde med vad man redan visste och deras påståenden att Gagarin hade kringcirklats Jorden accepterades utan tvekan.

Efter att på ett lyckat sätt ha träffat Månen med en raket och genom ett like framgångsrikt förfarande hämtat tillbaka en människa från rymden för första gången i historien, försökte de ryska vetenskapsmännen sig på "store skrällen"- två astronauter i samma kapsel.

Uppskjutningen ägde troligen rum från rymdbasen vid Baikonur intill Aralsjön, den 17 Maj 1961. Redan samma dag - och de sju följande dagarna - uppfångade spårningsstationerna två röster från Sovjetkapseln - en mansröst och rösten från en kvinna. De cirklade tydligen runt Jorden för den manliga rösten rapporterade ständigt: "Allting tillfredsställande. Vi har nått den beräknade höjden."

Höjdpunkten på detta äventyr inträffade under de tidiga kvällstimmarna den 24 Maj. Exakt vad som hände kommer kanske aldrig att blive känt för det är naturligtvis möjligt, att ryssarna själva inte vet vad som förde dessa två astronauter mot sitt öde.

Lyssnarstationerna vid Turin, Bochum och Mendon tog samtliga upp den sista sändningen från det dömda skeppets två varelser.

Efter det vänliga tillkännagivandet att allt var väl och att kapseln nått den föreskrivna höjden, inträdde en kort paus. Därefter hördes mannens röst: "Vi kan svälja instrumenten, signalerna är emellertid inte tydliga. Vi ser ingenting." Ny paus på 5 sek. därefter hördes den kvinnliga rösten utropa: "Jag ska klara det.. Håll mig hårt i högra handen.. Bara på detta sätt kan vi bibehålla jämvikten.. Håll utkik i titthålet.. Håll utkik i titthålet.. Jag har det...."

Ett par sekunder senare hördes mannens röst ropa: "Här.. Det är någonting här.. Där är någonting.. Det är svårt.." Efter en paus på flera sekunder fortsatte han: "Om vi inte kommer ut kommer världen aldrig ett få veta det.. Det är svårt...."

Vid denna tidpunkt sände en Sovjetstation igenom och tillkännagav att klockan var 20.00 Moskvatid. När Sovjetstationen upphörde med att sända tiden hade sändningen från rymdkapseln avbrutits och upptogs inte igen.

Efter att ha studerat deras ord och röster drog vetenskapsmännen vid lyssnarstationerna den slutsatsen, att mannen och kvinnan i den ryska kapseln tidigt på kvällen den 24 Maj 1961, hade sett någonting som först förvånat dem med sedan skrämmt dem. Innan de kunde rapportera dess uppdykande eller dess beskaffenhet, överröstades de av en rutinsändning från en rysk station. Sedan var det för sent.

Det kom inte som någon överraskning att ryssarna hade sänt upp en tvåmans-kapsel. Deras sputniker på hela 7.000 kilo hade förberett oss. Vi visste att 30 män och 8 kvinnor i flera må-

-nader hade tränat vid speciella läger vid foten av Uralbergen. De hade testats i centrifuger åkt i rakerslädar och i flera dagar vistats i kyliga och syrefattiga kammare. Endast ett fåtal av dem överlevde träningen och av den lilla gruppen har många betalt med sina liv för äventyren i en rymdkapsel: Terentiy Shihorin, 1959: Piotr Dolgov, 1960: Wassikevich Zaradosky, 1961..

Försvunna och oreducerade äro två andra examinerade vid samma träningsinstitut: Genady Mikailov och Alexey Belokonev.

Det tyska magasinet Revue från den 24 Nov. 1961 säger, att Serge Ilyushkin, son till den berömda ryske flygplanskonstruktören, hamnade på sjukhus efter ett misslyckat rymdskott i April 1961, och att han fortfarande undergick behandling i November samma år. Hans hälsotillstånd för närvarande är okänt utanför Sovjetunionen.

Shihorin, Dolgov och Zaradosky, plus den man och kvinna, som nyss beskrivits, bildar sammanlagt 5 st. kända ryska astronauter som har förlorat sina liv i det ryska rymdprogrammet. Men att dessa inte bildar den kompletta listan äro vi övertygade om.

Den 17 Okt. 1961, den dag Pravda skrytsamt hade förutsett som en ny stor dag för Rysslands vetenskap, kom och gick.. Kruchtsjev fann åter att hans planer gått om intet. I stället för en färd till Månen, måste han nöja sig med att annonsera sprängningen av en väldig vätebomb över Sibirien. Det gavs ingen förklaring varför den utbasunerade rundturen till Månen hade annullerats. Uptagningar vid icke-ryska varningsstationer berättar historien som Pravda inte vågade omtala:

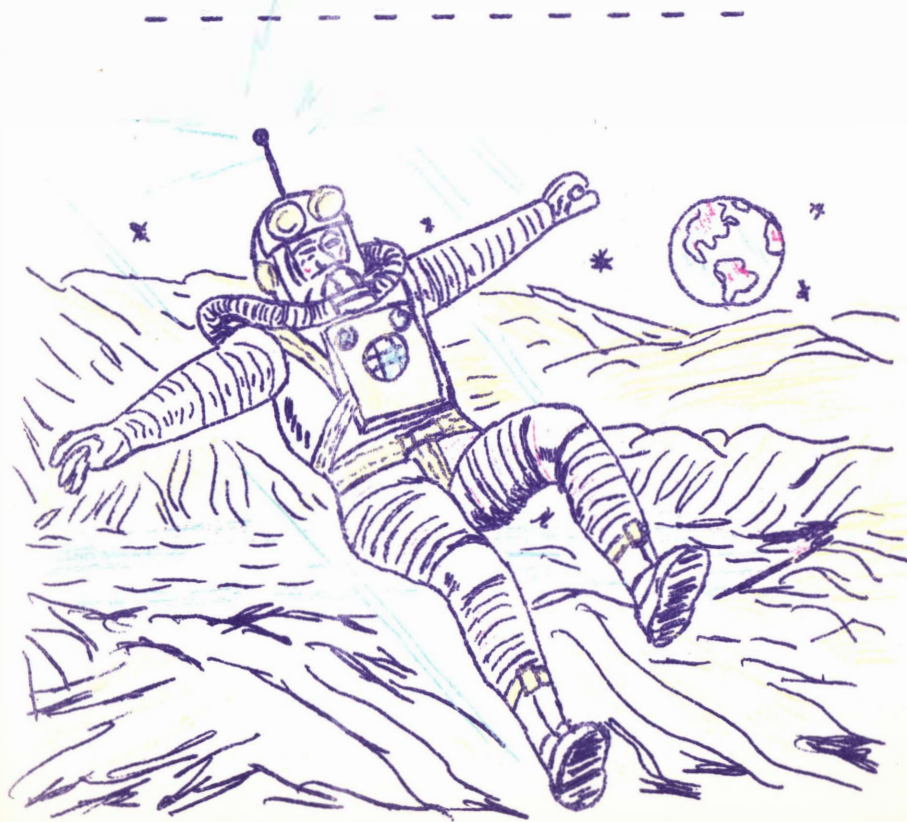
Samma dag som Pravda bland huvudrubrikerna Stolt skröt om ett nytt historiskt ryskt rymdskott, var deras Månkapsel redan på väg. Varningsstationerna i Alaska och Canada, vid Jodrell Bank i England, Mendon-observatoriet i Frankrike, Det tyska nationalobservatoriet i

Bochum och den italienska stationen i Turin, upptog samtliga den febrila aktiviteten på alla de fyra ryske rymdfrekvenserna.

Raketen hade skjutits iväg från basen vid Baikonur, Aralsjön. Den innehöll en man och en kvinna. De sände regelbundet på 19.995 mc och deras anrop till den bas de lämnat var: "Hål.. Månen anropar hål.. Månen anropar hål..." Uppsala pejlade in deras position och, liksom de övriga stationerna, följde deras utsändning i närmare sju timmar. Sedan upphörde signalerna av någon okänd anledning. Märfararna in spe, blev offren nr. ~~xxxxxx~~ 6 och 7 i Sovjets dyrköpta rymdprogram.

Hade de också mött någonting i rymden som de inte hade tid att rapportera?

FATE Magazine. U S A. Juli 1962

Ur S D S av den 11/11-62 säger vi:

Washington den 10 (UPI) Allt fler amerikaner i officiell ställning anser nu att de amerikanska myndigheterna skall ge full publicitet åt alla Sovjetryska misslyckanden i världsrymden. Motståndarna till detta förslag anser dock för närvarande att ett sådant förfarande skulle avslöja allt för mycket om U S A:s effektiva "rymdspionage".

Informerade källor i Washington uppgav på lördagen att USA har en fullständig lista över alla ryska misslyckanden i rymdforskningen - misslyckanden, som aldrig nämnts av Sovjetunionen. Uppgifterna finns hos amerikanska försvarsministeriet.

Skulle ministeriet offentliggöra listan, skulle det framkomma att, i förhållande till det totala antalet rymdprov, procenten misslyckanden skulle bli mycket högre i Sovjet än i USA.

Luftdepartement Undersöker 14-åringss

Tefats-foto

Alex Birch, ne 14-årig grabb från Yorkshire, England, och två av hans kamrater från Mosborough såg och fotograferade fem "flygande tefat" som svävade över Alex' hem i Moor Crescent en kall och grå februarimorgon detta år.

Alex birch och hans två kamrater, David Brownslow och Styart Dixon, 12 resp, 16 år, lekte tillsammans vid en nerlagd plantskola bakom Alex' hem. Stuart kastade en sten upp i luften och fick då samtidigt syn på fem tefat, som orörliga svävade över hans huvud. Han ropade på de andra pojkarna och alla tre stirrade slagna med häpnad på de underliga maskinerna.

Alex berättade för "Derbyshire Times" den 22 Juli: "Debara hängde där. Efter en sekund eller så, började stora vita fläckar att fram-

-träda på dem. De var konturlösa och töckniga. Jag hämtade min kamera och tog en bild av dem. Ungefär en sekund senare försvann de med en fantastisk fart mot Sheffield. Stuart Dixon berättade för reportern från "Times", att själva maskinerna var mörka och verkade so- lida. Alla tre pojkarna sade att det inte hördes något ljud från de egebdomliga objekten, varken då de svävade orörliga över dem eller när de gav sig iväg mot Sheffield.

När pojkarna först berättade detta för sina föräldrar möttes de av en förståelig skepticism. Mrs Margaret Birch förklarade för Alex att han sett i syne - men hon ändrade åsikt då hon fick se negativen till filmen.

Först trodde kemisten, som framkallat filmen, att den misslyckats och gjorde därför inga kopior av den. Alex fick vänta några dagar innan han fick råd att hämta tillbaka negativen och tillverkat några kopior.

Mr Colin Brook, föreståndare för det engelska departementet vid Alex' skola, intervjuade pojkarna enskilt. Han omtalade senare för pressen: "Pojkarna har blivit förhörda och deras berättelser äro noggrant undersökta. Det råder inget tvivel om att de berättade om observationen innan fotot framkallats. Detta tycks lämna ur räkningen att de kokt ihop en historia, efter det de sett som kunde ha orsakats av ett fel på kamerallinsen, eller i själva emulsionen på filmen. Man måste sluta sig till att de såg någonting och tog ett foto av detta något.

Rapporter dök snart upp i "Daily Mirror, Daily Herald och andra tidningar, vidare intervjuades Alex i B B C:s program "Today". Avtryck av negativet, som publicerades i en del tidningar visar tydligt fem skivformiga objekt med något som liknar en kupol på ovansidan. Föremålen äro mörka i färgtonen.

Den 29 Aug. hade "Yorkshire Post" en artikel med rubriken: "Pojke tar sitt flygande tefat till ministeriet". Detta festslog att ämbetsmän vid luftdepartementet skall företaga en

undersökning av de mystiska flygande objekten som fotograferades av en skolpojke från Sheffield Alex Birch, 14 år

Alex och hans fader fördes igår till London av "Yorkshire Post" för ett möte med ämbetsmän från luftdepartementet. I en utförlig rapport omtalade "Yorkshire Post" att personal vid departementet hade förhört pojken i närmare två timmer.

Mr Birch sade, att de vill inte säga att objekten ÄR något slag av flygande tefat. I stora drag omtalade tidningen, att "ämbetsmännen vid luftdepartementet log åt den unge självsäkre pojken med den svarta kameran, - men de log inte då de fingo se hans fotografi över objekten."

Alex' fader väntar för närvarande på ett "definitivt svar" från luftdepartementet.

Luforo Bulletin, Juli - Aug. 1962.

Amerikanske Flygvapnets Nya Politik.

av Professor Charles A. Maney.

Även om det inte har utarbetats någon formell regeringsplan för undersökning av UFO:s för Sept. 1947, så har USAF varit mycket intresserade av observationer av dessa föremål så långt tillbaka som den 24 Juni 1947, den dag då Kenneth Arnold rapporterade att han sett nio st. mystiska tefatsliknande skivor, som med en fantastisk hastighet passerade i formation över Kaskadbergen mellan Mont Reimer och Mont Adams i staten Washington. Den 24 Dec. 1959 utsände generalinspektören för USAF ett direktiv till Flygvapnets personal, om ett "oidentifierade flygande objekt" som det under tiden hade skämtats mycket i Pressen om, snarest möjligt skulle identifieras såsom något som allvarligt angick USAF. I detta direktiv instruerades det om hur denne allvarliga sak skulle behandlas vid varje flygbas.

En bestämd befälsperson skall vid varje flygbas utseas som ansvarig. Han skall ha myndighet att kräva hjälp av basens specialister. Han skall förses med några enkla vetenskapliga instrument att användas vid uppspårningen och studiet av UFO:s. I desse instrument skall innefattas kikare, kamera, geigermätare, förstöringsglas samt behållare för bevarandet av prover.

Av de ovan nämnda direktiven kan vi sluta oss till, att det har tagit USAF gott och väl 12½ år att komma till den slutsatsen, att UFO:s är verkliga och att studiet av desse fenomen är en allvarlig sak. I anvisningarna finns det liksom ledes en bestämmelse om att det kommer under USAF:s naturliga ansvar att för det amerikanska folket genom pressmeddelanden förklara vad som försiggår på himlavalver ovan dem.

De senaste 13 åren har USAF tid efter annan med stora rubriker offentliggjort tillkännagivanden, att de så kallade "flygande tefaten" helt enkelt inte existerade. Detta har skrivits av de amerikanske tidningarna.

Så ledes skrev USAF:s dåvarande sekreterare den 25 Okt. 1955: "Vi tror inte att några föremål som populärt beskrives som flygande tefat har överflugit USA". Märk väl att luftförsvarssekreteraren baserade detta uttalande på en avhandling av kapten Edward J. Ruppelt två år och en månad tidigare. Den blev betecknad som värdelös av mannen, som hade utarbetat avhandlingen och av andra forskare, som hade givit sig tid till att analysera den. För omkring ett år sedan, den 16/7-59, och mindre än 6 månader före detta sista direktiv, offentliggjorde flygvapnet över hela landet, följande:

"Undersökningar beträffande oidentifierade flygande objekt, har inte bevisat existensen av de populärt betecknade "Flygande Tefaten", såsom rymdskepp i trafik mellan planeter och stjärnor."

Det bör framhållas, att USAF "INTE OFFENTLIGGJORDE" innehållet av det sex månader senare utsände direktivet av den 24/12-59, som officiellt erkände UFO:s som "något", som allvarligt angick USAF, och som fordrade instrument för allvarlig vetenskaplig undersökning av dessa fenomen.

Det var "National Investigations Committee on Aerial Phenomena." N I C A P, en icke utbytessökande privat organisation med huvudkontor i huvudstaden, som offentliggjorde innehållet i detta direktiv.

Viceamiral R. H. Hillenkoetter, styrelsemedlem i NICAP och tidigare direktör för "Central Intelligence Agency of the United States," kommenterade detta nya luftförsvarsdirektiv sålunda: "Bakom scenen är officerare av hög rang intresserade av UFO-saken. Men genom officiell hemlighetsfullhet och nedgörelse fås många medborgare att tro, att de okända flygande objekten är nonsens. För att dölja fakte har flygvapnet fått sin personal att tige genom att utsända ett cirkulär. Erfarna piloter och andra tränade och tekniskt kunniga observatörer har bragts i misskredit. Hundratals

autentiska rapporter, många bekräftade med rader eller fotografier, har betecknats som självbedrägeri eller har bortförklarats i strid mot de faktiska förhållandena."

Hur USAF genom åren har behandlat rapporter om observationer framgår tydligt av UFO-fallet den 24 febr. 1959. En av de mest betydande observatörerna till detta fenomen var kapten Peter Kilian, pilot vid American Airlines. Hans plan var nämnda kväll på en non-stop flygning från Newark, N.N. till Detroit, Mich. Då han cirka 20:45 befann sig över Philipsburg, Penna. observerade han tre oidentifierade, klart upptäckta flygande föremål som följde hans plan. Planet förföljdes i 35 å 40 minuter av dessa föremål, som blev observerade ej endast av besättningen och 35 passagerare på kapten Kilians plan, utan också av fem andra flygplan och talrika observatörer på marken utefter den av planet följda banan. Utförliga detaljer rörande detta fall kan läsas i den tryckta rapporten på 22 sidor som insamlats av Unidentified Flying Objects Research Committee of Akron, Ohio. NICAP undersökte också noggrant omständigheterna vid denna observation, så att vi här har ett fall om vilket vi har de allra pålitligaste upplysningar. Akron-kommittens dokument innehåller flera markobservatörers underskrivna redogörelser. Vad denna observation angår kan man alltså med all sannolikhet fastslå, att vittnenas antal och art inte tillåter att tvivla på det observerades giltighet.

Representanter för USAF företog endast en mycket ytlig undersökning av detta fall, en undersökning (om en sådan beteckning kan användas för att ge utseendet av en prestation), som var baserad på kapten Kilians första, kortfattade redogörelse för American Airlines' Detroitkontor och på ett reportage i 1:a mars numret av New York Herald Tribune. Akron-kommittens rapport säger: "De (USAF) intervjuade inte kapten Kilian (piloten), och de frågade inte heller andrepiloten Dee, stewardesserna, passa-

-gerarna eller markobservatörerna. Så vitt man vet, satte A T I C (Air Technical Intelligence Command) sig inte vid någon tidpunkt i förbindelse med dessa människor. Fastän flygvapnet inte hade några förstahands upplysningar om detta fall, utsände de vid tre olika tillfällen officiella förklaringar på observationerna, och ALLA TRE FÖRKLARINGARNA VAR FULLKOMMLIGT MOTSTRIDANDE. Dessa så kallade förklaringar är följande:

1) På morgonen den 28 Februari frigavs flygvapnet till publicering detta officiella utlåtande: "Experter från Technical Intelligence Agency sade att de förmodade, att piloterna kan ha observerat stjärnor, troligen stjärnbilden Orion.
2) Mars-numret av New York Herald Tribune hade en officiell förklaring från USAF som direkt svar på en förfrågan rörande den av besättningarna på sex av American and United Airlines' flygplan företagna observationer den 24 Febr. Den citerade NICAP:s organ The U F O Investigator" för Febr.-Mars 1959: "Några vittnen blev sarkastiskt betecknade som personer, VILKA INTE KAN MINNAS NÅGOT NÄR DE NÄSTA DAG NYKTRAR TILL". Den officiella talesmannen för USAF lät förstå, att resten " antingen hade tagit fel på ganska vanliga föremål eller helt enkelt var lögnare".

3) Kommentarer som fälldes av observatörer till denna händelse avslöjar tydligt för allmänheten det felaktiga i dessa bedömmanden, och därför gav flygvapnet tre veckor senare en helt annan förklaring, nämligen: "American Airlines' observation den 24/2 i närheten av Bradford Penna, visade sig, tre veckor senare, vara ett plan av B-47 typ, som var ifärd med att nattetid luft-tankas från en K-97 tanker..."

I ett uttalande för Long Island Daily Press den 24/3 sade kapten Kilian: " Jag bryr mig inte om vad flygvapnet säger. De föremål jag såg, förflyttade sig med en hastighet av 3000/km. pr tim. och var absolut inga vanliga flygplan.

Om flygvapnet önskar tro det," tillade han med tanke på förklaringen om bränslepåfyllningen, "så får de göra det, men jag vet hur en B-47 ser ut, och likaså en K-97 tänker, och vidare vet jag hur de ser ut när de är i verksamhet på natten. Och det var inte vad jag såg."

Kilian påpekade att detta var tredje förklaringen till hans observation. De var alla själv- motsägande och ingen av dem var tillfredställande.

Kapten Kilian diskuterar inte längre sin observation av de tre okända föremålen. Efter sin första kommentar i tidningarna, där han avslöjade de påtagliga felen i USAF:s förklaringar, blev munkorgen hastigt påsett. American Airlines blev av USAF tvingade till att få Kilian tystad, emedan, som det hette, ett gott förhållande till myndigheterna måste bevaras till varje pris.

Han blev följaktligen beordrad, att inte skriva om ett så "polemiskt ämne."

Kapten Kilian har kommenterat: Jag är mycket bekymrad över denna förlust av min personliga frihet." I FN:s författning står det: "Kongressen får inte godtaga någon lag, som förbjuder tal- och tryckfriheten." Medan Kapten Kilian hade fått order att hålla sig tyst, var detta inte fallet med fru Kilian. Hon anmärkte: "Även om kaptenen inte säger något, så kan jag göra det." Fru Kilian blev spord, om kaptenen var villig att giva ett möte i Rymdkom mittén och berätta sin historia. Hon svarade: "Avgjort."

Även en senator frågade om han ville komma till Washington och berätta sin historia. Kaptenen svarade: "Ja, jag kommer, men ni måste inbjuda mig. Då kan jag tala."

Ur N I C A P B U L L E T I N

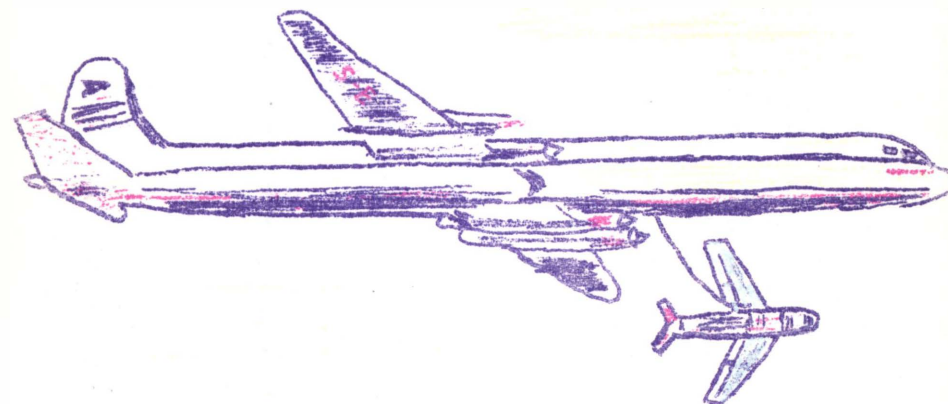
Juli - Aug. 1959

British Flying Causer Review

Sept / Okt. 1960 Meddelar:

USAF har i dagarna släppt ut ett cirkulär där de, återopande American Airlines, låter kapten Kilian säga, att han aldrig har sett en flygande jetmaskin, som om natten har tagit in bränsle i luften, och att de UFO:s, som han såg den 24/2, mycket väl kan ha varit sådana jetplan. Det osignerade erkännandet står i direkt strid till de förklaringar, som Kilian gav till NICAP-direktören, till Long Island Press och vid bandupptagna intervjuer. Flygvapnet har faktiskt stämplat kapten Kilians förklaringar som ren lögn, efter att man litat på att American Airlines skall stänga munnen på honom, så att han inte ska kunna svara igen.

Kopior av de motstridiga uppgifterna har sänts ut till åtskilliga av kongressens medlemmar..."

Kvällsposten undrar vart de flygande tefaten
Tog vägen???

I en artikel av den 13 nov. 1962 tar Kvälls-
posten upp UFO-frågan under rubriken: "Vart tog
de flygande tefaten vägen?" "Sputnik dödade
tefats-myten?" Som väntat går denna artikel i
samma stil som andra sensationsartiklar i tidnin-
gen.

Man har intervjuat någon som kallas "Sveriges
tefatsinspektör, en kapten vid försvarsstabens
forskningsavdelning, Sven - Åke Goentorp. Dess-
utom låter man Ifologiska sällskapets ordf. Ivan
Troeng, Danderyd, komma till tals.

"Vart tog de flygande tefaten vägen?" frågar
artikelförfattaren. Man hör ju inte av dem nu
mera. Har de blivit museiföremål i sputnikåldern,
då det anses normalt att hundratals tingestar
som ingen kan hålla reda på, snurrar över Jor-
den? Även om artikelförfattaren, Jan Olsson,
inte kan hålla reda på alla de satelliter och
raketar som skickas upp från Jorden, så finns
det andra, mer initierade, som kan. Däremot tor-
de det väl kunna fastslås, att antalet rap-
porter under den senaste tiden har minskat.
Nämnde kapten Goentorp konstaterar: "Antalet rap-
porter har visat sjunkande tendens på de senaste
åren. Under 50-talets början fick vi in hundre-
tals rapporter vissa år, nu rör det sig omkring
20." Men man kan fråga sig om det är så kons-
tigt, att rapporterna minskat. Det sätt på vil-
ket försvarsstaben har behandlat dessa ärenden,
måste göra att många inte bryr sig om att med-
dela iakttagelser till försvarsstaben. Vi minns
väl alla Domstensfallet för några år sedan, och
hur mycket de båda hälsingborgarna Stig Rydberg
och Hans Gustavsson fick utstå sedan saken in-
rapporterats till försvarsstaben. Just den våld-
samme uppståndelsen i detta fall torde ha fått
många att "glömma senare iakttagelser."

Men fortsätter kapten Goentorp. "av de cirka
25 fallen pr. år blir de flesta snabbt uppkla-
rade." Och så kommer den vanliga raden av mer

eller mindre dumme förklaringar: meteoror eller
stjärnfell, satelliter, väderleksballonger,
flygplan, fyrverkeriraketer och bilstrålkestar-
reflexer mot låga moln. Endast fem procent
skulle vara oförklarliga.

Därmed skulle man kunna tro, att kapten Go-
entorp slår sig till ro. Men arbetet med de här
problemen har ändå, verkas det, sätt ett litet
villrådighetens och ovisshetens frö i kaptenen.

Om sin egen åsikt i UFO-frågan säger kapten
Goentorp: "Jag tror inte att sådana interpla-
netariska farkoster redan varit på besök, ef-
tersom ingenting i vårt material pekar i den
riktningen. Men det förefaller mig inte alls
otroligt att sådana visiter kan komma att äga
rum. DET VORE OREALISTISKT ATT TRO, ATT RYMD-
SKEPP BARA SKICKAS IVÄG FRÅN JORDEN....

Denne sista mening rimmar mycket illa med hans
tidigare deklarerade mening. Varför skulle
besök av utomjordiska varelser och farkoster
inte kunnat ha hänt redan. När kapten Goentorp
nu ändå räknar med, att sådana mycket väl kan
komma att äga rum. Han säger ju, att det vore
orealistiskt att tro, att rumskepp bara skic-
kas iväg från Jorden. Observera att kapten
Goentorp använder presens, när han säger "skic-
kas."

Kapten Goentorp har också en teori att om
sådana utomjordiska föremål skulle dyka upp,
kan det tänkas, att de inte påverkar vår van-
liga radar. Tvärtom har det ju i många år in-
rapporterats många observationer på både civil
och militär radar, observationer av föremål,
som gjort diverse manövrer, som är fulltän-
digt omöjliga att utföra för farkoster av på
jorden känt slag. Hastigheter, uppskattade till
~~20000~~ tjugo- å trettio tusen km/tim, har
också förekommit.

Slutligen säger kapten Goentorp, att För-
svarsstaben är tacksam för alla rapporter de
får. Till det kan man väl bara säga, att då
får de väl först börja behandla de här proble-
men på ett förnuftigare sätt.

Under rubriken "Ifologer: De är från Venus" försöker Kvällsposten få sin läsekrets att tro, att det endast finns 800 "tefotstroende", som män uttrycker sig, i Sverige. Dessa skulle vara samlade i Ifologiska Sällskapet. Dessa uppgifter är närmast ren lögn.

Sällskapets ordf. ing. Ivan Troengs åsikter om försvarstabens siffror överensstämmer helt med undertecknads. Så här säger ing. Troeng:

"Det är nog bara så, att folk har tvekat att rapportera vad de sett, därför att de vetat att de skulle bli misstrodda och hånade. Myndigheternas inställning har inte stimulerat till iakttagelser. Men vi tror oss ha märkt en omsvängning i positiv riktning på officiellt håll på sistone. Rymdfärderna från Jorden har ju visat, att interplaneterisk trafik inte alls är otänkbart."

Ing. Troeng ansluter sig också till den gängse uppfattningen om orsaken till de utomjordiske föremålens besök på Jorden, nämligen att våra kärnvapenprov hotar balansen i rymden.

Kvällsposten slutar sin artikel med att citera UFO-Nachrichten som bevis på den svärmiske inställning, som man anser existerar på vissa håll. Detta citat är helt taget ur sitt sammanhang och förklaras inte närmare. På grund av denna anonyma lösryckthet saknar citatet allt värde. Allt som står i UFO-Nachrichten behöver inte nödvändigtvis spegla tidningens officiella inställning, lika litet som allt vad som står i en daglig tidning ger uttryck för tidningens inställning. Tänk bara så lätt det går att förvränga genom att citera t. ex. en insändare. Detta borde väl även Jan Olsson veta, när han arbetar för en tidning...

Rune Persson

Styrelsen önskar Er alla
ett Gott Nytt 1963.